

De Ster.

Half-Maandelijksch Tijdschrift van
de Heiligen der laatste Dagen.

Daarom, afgelegd hebbende alle vuitigheid en overloed van boosheid, ontvangt met zachtmoedigheid het woord, dat in u geplant wordt, hetwelk uwe zielen kan zalig maken. En zijt daders des woords en niet alleen hoorders, u zelven met valsche overlegging bedriegende.

Jak. 1 : 21, 22.

No. 19.

1 October 1903.

8ste Jaargang.

IETS OVER DE KERKELIJKE REGEERING.

Door Pres. JOSEPH F. SMITH, in de *Impr. Era*.

Een van de beginselen die de zorgvuldige aandacht van ons jonge volkje behoorden te eischen is dat van de Kerkelijke regeering. — regeeringsvoorschriften door welke de orde gehandhaafd wordt en welwillendheid en liefde van den een jegens den ander bewaard.

Over dit onderwerp werden in de vereenigde ambtenaarsvergadering van de Vereenigingen tot Onderlinge Ontwikkeling eenige opmerkingen gemaakt, en ik wensch enkele woorden over deze zaak te zeggen tot het publiek in het algemeen.

Er behoeft geen verschil van meening te bestaan over de beginselen van de Kerkelijke regeering. De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen is een van de meest vrede-lievende en vereenigde organisaties in de geheele wereld. Dr. Ely heeft onlangs beweed, dat zij de meest volkomen organisatie in de wereld is, uitgenomen, misschien, het Duitsche leger. Ik wensch te zeggen dat wij een betere organisatie hebben dan het Duitsche leger. Dit verschil bestaat er, ten minste: de eene wordt staande gehouden, geregeerd, beteugeld en beheerd door de kracht van wapenen en door middel van strenge voorschriften, gevestigd door zoodanige wet en gewoonten, als er reeds lang gevonden werden in de legers van de naties der wereld. De regeering van dit volk is in het geheel niet op dit fundament gegrond, maar op het hooge beginsel der liefde, indien wij harmonieus zijn, indien wij eene volkomene organisatie hebben, en harmonieus onzen plicht betrachten en ons bewegen en geen aandruiseling noch jaloezie hebben, geen kibbelarij. Wij worden niet geregeerd door wet en voorschrift en gevestigde gewoonten en gebruiken die in

stand blijven omdat zij verouderd zijn, of bekrachtigd zijn door een onverbiddelijk bevel, maar wij worden geregeerd door een wet omdat wij elkander liefhebben, en gedreven worden door lankmoedigheid en naastenliefde, en welwillendheid, en onze geheele organisatie is gegrond op het idee van zelf-beteugeling, het beginsel van geven en nemen, en van liever gewillig te zijn onrecht te lijden dan onrecht te doen. Onze boodschap is vrede op aarde en welwillendheid aan de menschen, liefde en naastenliefde, en vergevensgezindheid, welke dingen zouden aansporen al de verbondenen aan de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Onze kerk is eene waarin de wet heerscht, maar de wet is de wet der liefde. Er zijn regels, welke in acht genomen zouden moeten worden, en in acht genomen zullen worden als wij den geest van het werk in onze harten hebben; en als wij den geest niet met ons hebben, hebben wij alleen de gedaante van godzaligheid, welke zonder kracht is. Er zijn velen die weten dat dit Evangelie waar is, maar hebben niet het minste grijntje van den Geest, en daarom worden zij tegen ons strijdende bevonden, en nemen geen deel met het volk, louter omdat zij den Geest niet hebben.

Nu, met betrekking tot de regeering van onze Kerk: een paar woorden om haar te verstaan. In de eerste plaats leg ik het beginsel voor u, hetwelk naar mijne gedachten een onfeilbaar is — een waardoor wij geregeerd moeten worden, dat is, dat het priesterschap volgens de orde van den Zoon van God de besturende, presideerende, autoriteit is in de Kerk. Het is verdeeld in zijn onderscheidene deelen — het Melchizedeksche en het Aäronische — en al de quorums of raden zijn georganiseerd in de Kerk, ieder met speciale plichten en speciale roepingen; geen aandruiseling met elkander, maar allen harmonieus en vereenigd. Met andere woorden, er is geen regeering in de Kerk van Jezus Christus afgescheiden en afzonderlijk, boven, of buiten, het heilige priesterschap en zijne autoriteit. Wij hebben onze Zustersverenigingen, Onderlinge Verbeteringsverenigingen, Kindervereenigingen, en Zondagscholen, en wij kunnen, als we willen, vereenigingen tot zelf-bescherming en eigen-hulp onder onszelven organiseren, niet onderworpen aan onze vijanden, maar voor ons welzijn en het welzijn van ons volk, maar deze organisatiën zijn geen quorums of raden van het priesterschap, maar zijn slechts als hulp van en onder hetzelfde; georganiseerd uit krachten van het heilig priesterschap. Zij zijn niet buiten hetzelfde, nog boven hetzelfde, noch buiten zijn bereik. Zij erkennen het principe van het priesterschap. Waar zij ook zijn, zij bestaan altijd met het oog er op om iets goeds te verrichten; de zaligheid van de een of andere ziel, tijdelijk of geestelijk.

Wanneer wij een zustersvereniging hebben, is zij aldus georganiseerd. Zij heeft haar presidentes en andere ambtenaren, voor het volkomen en volmaakt volvoeren van de doeleinden harer organisatie. Wanneer zij tezamen komt, gaat zij te werk als eene

onafhankelijke organisatie, altijd indachtig aan het feit dat zij dusdanig is uit kracht van de autoriteit van het heilig priesterschap, hetwelk God ingesteld heeft. Indien de president van den ring in een bijeenkomst van de Zustervereeninging komt, zouden de zusters, door haar presidentes, hem dadelijk eerbied betoonen; zij zouden met hem beraadslagen en hem raadplegen, en aanwijzingen ontvangen van het presideerende hoofd. Dat hoofd is de bisschop, in de wijk, de president, in den ring, het presidentschap van de Kerk, in de geheele Kerk. De Jonge Dochters- en Jongelingsvereeningingen, en de Kindervereeningingen en de Zondagscholen zijn dezelfde. Allen zijn onder hetzelfde hoofd, en dezelfde regels zijn op ieder in het bijzonder toepasselijk.

Ik vermeld dit omreden er een beginsel is dat door al deze organisaties loopt en ze doordringt, hetwelk leidt tot een bestendig ambtenaar — een hoofd — vanwaar de autoriteit voortspringt voor de regeering van het volk van God, voor het welzijn van allen, opdat eenheid en liefde mogen heerschen.

Wij komen halfjaarlijks tezamen in onze algemeene conferenties. De geheele kerk wordt uitgenoodigd. Hebben wij daar oneenigheid, is daar geschil en strijd en redetwist? Neen, dat zou geen oogenblik gaan. Het zou tegen den geest en genius van het groote werk der laatste dagen zijn, en kon niet toegestaan worden. God heeft quorums opgericht, en raden, en hoven, in de Kerk, door welke over verschillen gerechtelijk uitspraak kan worden gedaan, en deze verschillen beslecht. Degenen die verschillen hebben en ze in orde brengen in de hoven, van de Kerk, gaan heen met hunne verschillen in orde gebracht op de gepaste wijze; volgens Gods wet, zonder strijd, gramstorigheid of redetwist; vereenigen en onze broederen van oog tot oog zien, dit is volgens het priesterschap en volgens de orde van de Kerk. Daar kunnen nimmer zijn en er zullen nimmer zijn, onder Godes leiding, twee gelijke hoofden in denzelfden tijd. Dat zou niet bestaanbaar zijn, het zou ongerijmd en onredelijk zijn, aadruischend tegen Gods wil. Daar is één hoofd, en hij is God, het hoofd van allen, op Hem volgt de man dien hij in de aanstelling plaatst aan het hoofd op de aarde, met zijn medewerkers; en al de andere organisatiën en hoofden, van hem af tot de laatste, zijn onderworpen aan het eerste hoofd, anders zou er tweedracht, oneensgezindheid en wanorde zijn.

Ik houd mij vast aan de gedachte dat allen het recht en de macht van het priesterschap zouden moeten leeren, en het erkennen; en als zij dit doen, zullen zij niet ver afdwalen. Het is verkeerd in oordeel te zitten op de presideerende ambtenaren. Veronderstelt, dat een bisschop verkeerd doet, hebben wij dan naar iedereen te loopen en hem te belasteren en te beschenden, en alles te vertellen wat wij weten of denken te weten, met betrekking tot de zaak en het rondom te verspreiden? Is dit de manier voor de Heiligen om te doen? Indien wij zoo doen, zullen wij verwoesting broeden voor het geloof van de jeugd en anderen. Indien ik verkeerd gedaan heb, dan zoudt gij regelrecht naar mij moeten

komen met uwe klacht, mij vertellen wat gij weet, en geen woord aan een andere ziel op aarde zeggen; maar laat ons tezamen nederzitten als broederen en de zaak in orde brengen; belijdt, vraagt vergeving, geeft elkander de hand en weest in vrede. Elke andere wijze dan deze zal een broeinest van kwaad scheppen, en strijd onder de Heiligen opstoken.

De Schoonheid der Heiligheid.

Door R. E. W., in *Young Woman's Journal*.

Het pleidooi door Broeder Reed Smoot zoo krachtig gehouden gedurende onze jongstleden Conferentie, voor grooter reinheid tehuis, lichamenlijk en zedelijk zoowel als in het huis en zijne omgevingen, zou weerklank moeten vinden in het hart van iederen Heilige der Laatste Dagen.

Hoeveel van de schoonheid en heiligheid van ons inzicht in het leven en zijn plichten is verschuldigd aan onze omgeving. Hoeveel van het ruwe en lage dat sommige menschen toelaten hunne gemoederen en lippen te bezoedelen en te bezwalken is eveneens aan hunne omgeving verschuldigd. „Wij groeien gelijk datgene wat wij beschouwen”, laat ons daarom het ware, het schoone, het goede, in ons gemoed beschouwen, en in ons huis het schoone, dat wat van pas is, het liefelijke en reine.

Indien wij het bedachten of wisten dat wij in de tegenwoordigheid van onzen Hemelschen Vader of een heiligen engel ingebracht zouden worden, wat zouden wij dan een voorbereiding maken om rein en schoon te worden, en hoe zouden wij onze lichamen tooien met de schoonste en beste kleedingstukken die wij bezaten. Indien wij een zeker vermaard of gewichtig persoon in de wereld hebben te ontmoeten, kleden wij ons zoodanig dat wij den gunstigsten indruk zullen maken. Maar wat wij zouden moeten leeren te doen is onze lichamen, onze woningen en onze harten zoo schoon en rein houden, dat wij in het diepste onzer ziel ons hooger en heiliger ik, dat gestadig op ons in oordeel zit, niet zullen kwetsen. Dan zijn wij voorbereid op alle mogelijke noodgevallen des levens, en de ruwe en doodende gedachten en woorden die ons leven een blaam opleggen, zouden af- en wegvallen van ons, wegens gebrek aan voeding, en wij zouden niet beschaamd worden in onze stille oogenblikken om in onze eigen tegenwoordigheid binnen te treden om geoordeeld te worden, en hiervandaan in de tegenwoordigheid van de reinste en beste binnen te treden.

Een groot en prachtig huis is niet noodig om een voorbeeld te geven van de schoonheid der reinheid en de schoonheid der heiligheid die zijn natuurlijke metgezellin is, zooals de arme en donkere huizen van velen der nobelste en beste van de zonen en dochteren der aarde bewijzen. Aan allen zijn voorbeelden bekend.

Het is de geneigdheid van het hart die telt. Die is inderdaad vatbaar voor bestendige insluiting en het voorbeeld en de vermaning van degenen die wij lief hebben. Indien ouders overgegeven zijn aan het genot (?) van ruwe spot en lage scherts ten koste van de schoonheid en heiligheid van het alledaagsche leven, kunnen zij niets anders van hunne kinderen verwachten dan dat zij den stroom van zedelijke onreinheid, die door de wereld vloeit zullen vermeerderen. Zijzelf hebben het ideaal des levens vernietigd en er is niets anders in het uitzicht op hetzelfde, dan lager en lager te zinken, derhalve in het leven van hetzelfde eveneens.

De tijd nadert snel, ja is nu hier, wanneer de eigen haard in zijn meest waren zin moeilijk te vinden is in de wereld, zonder beperking. Mannen en vrouwen deinzen terug voor de verantwoordelijkheden des levens en de haard is weg, want rondom dezelve concentreeren zich al de hoop, oogmerken en verantwoordelijkheden die toch de moeite waard zijn. Het zal moeilijk wezen de eigen haard te vinden waar de liefde dieper en dieper en rijker wordt met het voorbijsnellen van den tijd, alwaar beproevingen geboren worden en geduldig en blijde werk verricht wordt voor elkander en het opbouwen van eigen haard, — het „tehuis” waar kinderen verlangd worden en erkend als zegeningen.

De huiselijke haard is het aardsche fundament van die verwantschap welke eeuwig tusschen ons bestaat. Wij bouwen voor de eeuwigheid zoowel als voor ons tegenwoordig geluk. Indien wij in staat zijn in onze zwakheid en menschelijkheid ons leven meer naar deze gedachte in te richten, zou er veel grooter geluk zijn dan er nu zichtbaar wordt, omreden al onze gedachten, woorden en handelingen zouden beschouwd worden in hunne verwantschap met en houding tot het heerlijke levensplan dat het Evangelie openbaart, en met hetwelk wij een verbond gemaakt hebben om het als onzen gids te gebruiken.

Indien jonge menschen hun gehuwd leven terdege overdachten alvorens zij het binnentraden, als ieder zijn of haar plicht in de nieuwe verwantschap zocht te weten en er dagelijks om bad in allen ernst en het samen bespraken, denkt gij niet dat het licht des verstands van God gegeven zou worden? Zij zouden meer geheiligd tegenover elkander zijn, dan woorden zeggen kunnen, ofschoon het hart het weten zoude, en zoo'n vereeniging zou inderdaad heilig zijn. „De man is niet zonder de vrouw noch de vrouw zonder den man in den Heere”, nòch zijn zij dit zonder hunne kinderen zooals wij zoo wel verstaan.

Jaren geleden hoorde ik de profetie, dat de tijd komen zoude, wanneer de vrouwen van de wereld weigeren zouden moeders te worden, en dat de vrouwen van Zion alleen gewillig zouden zijn deze geheiligde zending te vervullen. In onze jeugd zijn wij dikwijls benieuwd hoe wij onze ouders kunnen terugbetalen voor het leven aan ons gegeven en ons te omringen met hunne liefde en zorg en de edele en heilzame leeringen en invloed van het Evangelie. Maar als wij ouder worden en de doeleinden van God duidelijker

worden voor ons verstand, leeren wij dat wij niet alleen schuld hebben aan onze ouders, aan wie wij alle eerbied, vriendelijkheid en teedere erkentelijkheid verschuldigd zijn, maar aan God ook. Het is de wet der natuur, en de eenige wijze waarop de schuld vereffend kan worden is voor ons om gewillig en blij een eenerlei werk voor andere kleinen te doen. Ieder kind heeft een recht om wèl geboren te worden. Wij houden ervan het gevoelen te hebben dat onze ouders ons verlangden en ons welkom maakten. Wij houden ervan te droomen hoe moeder naar ons verlangde, van de teedere en liefhebbende voorbereidselen voor onze komst en van de heilige vreugde waarmede zij ons in de wereld bracht. van onzer ouders dankbaarheid tot God voor de gave van hunne kleine kinderen. Kan dan geen oogenblik van bedaard nadenken aan ons verstand duidelijk maken de groote zonde en het ver-reikende kwaad en wreed gevolg van kinderen te baren, die op ieder deeltje van hun wezen het stempel „onbemind”. „niet verlangd” dragen? Ons is gezegd dat het ongeborn kind iedere gedachte van de moeder weet. Wat moet dan het gevoelen zijn, in het hart des kinds voor haar teweeggebracht? Indien wij werkelijk de verschuldigdheid gevoelen die wij aan onze ouders en aan God hebben, laat ons dan de verplichting ontmoeten en ze uitvoeren op de aangewezen wijze, en in alle heiligheid en blijdschap. Laat het nooit van ons gezegd worden dat wij onwillige moeders zijn, of dat wij het leven van een onzer kinderen beschadigd en ongelukkig gemaakt zouden hebben met het wreede merk „onwelkom”.

Indien gij juist het gehuwde leven binnentreedt, laat nooit aan de heilige oogmerken en verheven gedachten die uw hart vervullen toe in nalatigheid te vervallen, en gij zult u van veel minder af te scheiden hebben dan velen hebben te doen. En meisjes, vergeet niet dat gij nog meisjes zijt, juist een trap hooger in 's levens school, en laat uzelf niet toe de bescheidenheid, lief-taligheid en nette veredeling te verliezen of ter zijde te leggen, die altijd onder uwe hoogste bekoorlijkheden een plaats bekleeden en altijd zullen bekleeden.

De schoonheid des levens en hare lessen zouden zich juist moeten openen voor u en uwen echtgenoot, en de groote en eeuwige plannen en voorzienigheden Gods zouden u duidelijker geopenbaard en geheiligder en dierbaarder moeten worden dan ooit te voren. De verwantschap is heilig en gij zoudt besluiten nooit af te stappen van het hooge vlak, dat gij inneemt, maar zoekt door gebed en studie tezamen dagelijks meer ten volle te leeren wat uwe plichten zijn en hoe ze te vervullen beter dan ooit te voren. Drukt voortdurend de liefde die gij voor elkander gevoelt uit en laat teedere erkentelijkheid, hartelijke samenwerking, onderling belang en wederkeerige sympathie vermeerderen als de jaren voorbij gaan. Houdt de waardigheid der mannelijkheid en vrouwelijkheid op, smEEK ik u, in al de plichten des levens. Laat nooit, nimmer de eerste lage opmerking over uwe lippen komen of het zal altijd een litteken op uwe ziel achterlaten. Het dage-

lijksche leven heeft zijne waardigheid, iedere nederige plicht heeft hare waardigheid. Indien iets noodzakelijk gedaan moet worden, dan is het heilig, gelieve dit niet te vergeten, en het leven zal telkens aangener worden. Maakt het leven schoon voor elkander op alle mogelijke wijzen. Drukt uwe liefde voor elkander en voor uwe kinderen uit.

Als kinderen ouder worden, laten de ouders somtijds de oude teedere liefkozing na, die een kind zoo dierbaar is, omdat zij denken dat de jongens en meisjes daarvoor nu te oud zijn. Maakt die fout niet. Geeft hen de hartelijke nachtkus en de liefkozing of goedkeuring en veroordeeling die meer beteekenen dan goud of zilver of gaven van eenigerlei soort. Houdt hunne harten met u, en uwe macht over hen zal vermeerderen als zij opgroeien, zooals het zoude moeten gebeuren.

Hebt gij den echtgenoot en de vrouw gezien in wier oogen het licht van volkomen verstandhouding fonkelt en van wier gelaat de heiligheid straalt, zoodat allen die ze aanzien de les kunnen lezen? Neemt dezulken als uw gids en vormt uw loopbaan door gebed; werkt om uwe bestemming te vervullen. O, gij zult de inspiratie ervan krijgen, vreest daarvoor maar niet, en de aansporingen en openbaringen van den Heiligen Geest zullen gelijk een bron van levend water zijn, opspringende in uwe zielen, ze vervullende met kennis des levens en kracht om te leven waarvan gij nooit gedroomd hadt.

Groninger Conferentie.

De Groninger Conferentie werd gehouden Zondag 13 September 1.1. Aanwezig waren: President Willard T. Cannon, pres. G. J. Kruitbosch en Ouderlingen B. A. Denkers, U. Uffens en J. H. Trayner van de Rotterdamsche Conferentie, pres. J. W. D. Hurren en Ouderlingen N. G. Smith, P. Kenner en O. H. Willie van de Amsterdamsche Conferentie, Ouderling A. Bragonje (ontslagen), bevens al de Ouderlingen van de Groninger Conferentie.

Des morgens ten 10 uren werd er eene Zondagschool-herhalings-oefening gehouden in het gewone lokaal (Kattendiep 7), onder de leiding van Ouderling King. Het bleek dat er goede vooruitgang gemaakt was.

Onder de leiding van Pres. Peterson werd er des middags om 3 uur in hetzelfde gebouw eene vergadering gehouden. Nadat de vergaderden het lied „*Leid ons, o Gij groote Meester*” hadden gezongen, deed Ouderling Denkers het gebed; hierop zong men „*O, groote Heer, wij bidden nu.*”

Het Heilig Avondmaal werd bediend door de Ouderlingen King en Uffens.

Hierna nam Pres. Peterson het woord, heette alle aanwezigen hartelijk welkom en stelde de algemeene Autoriteiten der Kerk aan de gemeente ter ondersteuning voor.

President Cannon was de volgende spreker. Hij raadde allen

aan, het Boek van Mormon te lezen, daar dit zoowel het Woord van God is als de Bijbel. Voorts zeide spreker, dat hij wist dat de leiding der Kerk de leiding Gods is. In het bijzonder kon hij dit getuigen van den tegenwoordigen president der Kerk en van de laatste twee presidenten, daar hij hen allen persoonlijk gekend had, en thans met zekerheid verklaren kon dat zij allen mannen Gods waren.

Nadat Ouderling Bragonje nog gesproken had, zong de vergadering voor tusschenpoozing een lied.

Door de Ouderlingen Denkers, Smith en Uffens werd den overigen tijd ingenomen. Dankzegging door Ouderling Elmer.

De avondvergadering, eveneens door pres. Peterson geleid, werd om 7 uur gehouden in het gebouw „Huis de Beurs”. Na een korte inleidende rede van pres. Peterson, waarin hij beknopt de grondslagen van ons geloof bloot legde, kreeg pres. Kruitbosch het woord. Deze bewees uit den Bijbel, dat de menschen waren afgeweken van de inzettingen en geboden, die Christus had ingesteld, en getuigde van de herstelling van het Evangelie.

Ouderling King zong het Lied „*The children's Friend.*”

Vervolgens sprak Ouderling Dalebout, betoogende dat Christus' kerk door openbaring geleid moet worden. Vele profeten, zeide spreker, hebben voorspeld, dat deze leiding in de laatste dagen zoude terugkomen.

Door Ouderling King, die de laatste spreker was, werd de bevoegdheid die een waar dienstknecht van God behoeft, en het ontbreken van dit beginsel in de verschillende sekten, besproken.

Het slotlied was „*De Geest uit de hoogte.*” Dankzegging door Pres. Hurren.

Deze laatste bijeenkomst werd bezocht door ruim 200 vreemdelingen en ongeveer 150 heiligen. De zaal was overvol, zelfs gangen en nevenvertrekken verschaften den bezoekers staanplaatsen. Aan het begin der vergadering en tijdens het afwisselen der sprekers was het ietwat rumoerig, maar gedurende de toespraken luisterden allen aandachtig.

Den geheelen dag heerschte er een goede geest. Het lijdt geen twijfel, dat de gunstige gevolgen in de naaste toekomst gezien zullen worden.

Vrijdag den 11 September, des avonds om 7½ uur, werd er te Leeuwarden, in de „Concertzaal” (bovenzaal), Sacrementstraat. eene bijzondere vergadering gehouden. Verschillende Ouderlingen woonden dezelve bij en Ouderling Dalebout had de leiding. In deze bijeenkomst waren 85 vreemdelingen en eenige heiligen aanwezig. terwijl er onderscheidene sprekers optraden.

W. DALEBOUT, *Secr.*

Notitie van Conferentie.

Den elfden October a. s. zal te Luik de halfjaarlijksche conferentie van de Luiksche Conferentie gehouden worden.

De Steer.

Nederlandsch Organ van de Heiligen der laatste Dagen.

Een goed Begin.

Opgepast! wie het eerste knoopsgat overslaat, brengt het toeknoopen niet goed ten einde.

GOETHE.

Dat een goed begin het halve werk is, is spreekwoordelijk geworden. Hoevele malen is het reeds voorgevallen, dat eene onderneming geheel mislukte, omdat men niet aangevangen was met het leggen van eenen degelijken grondslag. De schoolknaap, die met zijne sommen zit te blokken, ontdekt herhaaldelijk, dat een klein foutje, in het begin gemaakt, al zijn rekenwerk, hoe zorgvuldig overigens ook uitgevoerd, van nul en geener waarde maakt. Hij moet alles als ongedaan beschouwen, weder van nieuws afaan beginnen, om tot de gewenschte uitkomst te geraken. De bouwer, wiens huis instort omdat er geen genoegzame zorg besteed was geworden aan het fundament, ziet te laat zijne dwaling in.

Op godsdienstig gebied verliezen velen dit beginsel uit het oog. Te weinig wordt er aan gedacht, dat een verkeerd begin ook hier niet de gewenschte uitkomst hebben kan. Zij, die de zaligheid zoeken, zijn allen geestelijke bouwers. Welk fundament zullen wij leggen? Onze Heiland vergeleek een iegelijk die Zijne woorden hoorde en dezelve deed, bij een' voorzichtig man, die zijn huis op een steenrots gegrond had, en hij die Zijne woorden hoorde en ze niet deed, deze werd door Hem vergeleken bij een dwaas, die op zand bouwt. De goede grondslag is dus *de woorden van den Heere te doen*. De woorden van de menschen kunnen ons niets baten. Al steunt iemand nog zoo sterk op datgene wat hem een vriend of leeraar, of wie het ook wezen moge, gezegd heeft, als het niet strikt is volgens des Heilands leer, dan kan hij niet de zegeningen verkrijgen, die Christus beloofd heeft. De Heere zelf immers vergelijkt zoo iemand bij een dwaas! Al meent hij God te dienen, al is hij ijverig in het vereeren, het is alles te vergeefs (zie Matth. 15 : 9). De zaligheid wordt uitsluitend verkregen door het doen van des Heeren wil, en nooit, in der eeuwigheid niet, door het naleven van leeringen die geboden van menschen zijn.

Ons fundament moet dus zijn: *de leer van Christus*. Wat is die leer eigenlijk? vraagt misschien een onzer vrienden. Ook hier moeten wij nauwkeurig toezien op het begin. De Heiligen der Laatste Dagen beweren, dat de Heere aan hen het evangelie, Zijne leer, geopenbaard heeft, en dat de eerste beginselen van de leer des Verlossers zijn: *geloof, bekeering, doop en oplegging der handen*. Ook Paulus maakte de bewering, dat de Heere hem geopenbaard had, wat hij prediken moest. Aan de Galaten (1 : 11 en 12) schrijft

hij: *Ik maak u bekend, broeders! dat het evangelie, hetwelk van mij verkondigd is, niet is naar den mensch. Want ik heb ook hetzelfde niet van een' mensch ontvangen, maar door de openbaring van Jezus Christus.* Als de Heere werkelijk deze twee openbaringen gegeven heeft, dan moet Paulus ook dezelfde beginselen geleerd hebben als die, welke door de Heiligen der Laatste Dagen verkondigd worden. En is dit het geval? Lezen wij eens nauwkeurig Hebr. 6 : 1, 2 en 3. Hier spreekt de Apostel over het „beginsel der leer van Christus” tegen degenen, die het reeds gehoorzaamd hadden. Hij maant hen aan, tot de volmaaktheid voort te varen. Zij hadden het fundament reeds gelegd, en werden vermaand het niet weder te leggen. Hij, die het nog niet gelegd heeft, kan hier dus vernemen, wat hij doen moet. Paulus noemt het fundament: *de bekeering van doode werken, het geloof in God, de leer der doopen en de oplegging der handen.* Hij heeft derhalve dezelfde dingen gepredikt als die welke door de Heiligen der Laatste Dagen geleerd worden.

Een tegenstander van den doop moge misschien hiertegen inbrengen: heeft Paulus niet aan de Corinthen geschreven, dat Christus hem niet gezonden had om te doopen? Zeker heeft hij dat gedaan. Maar bewijst dit dat de doop niet noodig is? Volstrekt niet. Wij leven niet om te eten, niet waar? Maar is daarom het voedsel gebruiken onnoodig? Niemand zal dit beweren. Nu, zoo min als er iemand op aarde komt, uitsluitend om te eten, zoo min zendt Christus iemand uit, uitsluitend om te doopen. Daarom zegt de Apostel: „Christus heeft mij niet gezonden om te doopen, maar om het evangelie te verkondigen” (1 Cor. 1 : 17). In het evangelie is de doop inbegrepen. Als hij iets had weggelaten, dan ontbrak er iets aan het „beginsel” of het fundament, en dan was zijne verkondiging niet het evangelie.

De vier genoemde beginselen vormen dus één der kenmerken van de leer van Christus. Van de vele sekten, die er heden bestaan, zijn de aanhangers vaak gewillig de erkenning te maken, dat hunne beginselen verschillend zijn van die, welke Christus en de Apostelen leerden. Maar dan gaat men aan het redeneeren, om zich te rechtvaardigen. Dit is *daarom*, en dat is *om die reden*. Mag dit geduld worden? Stellig niet. Christus heeft Zijn wil geopenbaard en als men daarvan afwijkt, dan begeeft men zich, hoe voortreffelijk men ook redeneeren moge, op geen goed fundament. En zoomin als een huis dat op zand gegrond is zware vloed en hevige stormen doorstaan kan, zoo min kan eene redeneering, die van een valschen grondslag voortkomt, ooit een behoorlijke beëindiging hebben.

I. K.

Hoevele kinderen lijden er door de liefhebbende vriendelijkheid van hunne ouders, die de lasten van hunne schouders afnemen! Verantwoordelijkheid is een kostelijke les en zou vroeg in het leven geleerd moeten worden.

The Purity Journal.

President Lyman's Reizen.

Door Ouderling JOSEPH J. CANNON, in de *Millennial Star*.

(*Vervolg van blz. 285*)

Toen de morgen begon te gloren waren wij in Rusland en naderden de hoofdstad. Na ongeveer zeventien uren rijden bereikten wij de stad. Onze eerste indruk van St. Petersburg was niet goed. Het regende, en de kiezelsteen-bestrating zag er bij uitstek slecht uit. Er waren rijtuigen bij de vleet, maar wij waren niet in staat er een te krijgen om ons naar ons hotel te brengen. De koetsiers schudden alleen stilzwijgend hun hoofd. Ten laatste kwam er hulp in de vorm van een Engelschman, die Russisch en de gewoonten van het land kende. De straten van St. Petersburg zijn geplaveid met ronde steenen, ofschoon de grootste een reepje houten plaveisel aan elke zijde hebben, en deze helpen zeer veel. In weerwil van de algemeene ruwheid, maken de gom-elastieken velgen de tocht nog al draaglijk. Ofschoon de straten op zichzelf zeer slecht zijn; is er ten minste één ding dat ze versiert; dat zijn de prachtige paarden, die hier gebruikt worden. In geen andere stad van Europa kunnen zulke dieren gezien worden. Zwart en appelgrauw zijn lievelingskleuren.

Op weg naar het hotel werden wij verrast en werd onze belangstelling opgewekt door een gewoonte, die ons sinds zeer familiaar geworden is. Onze koetsier was klaarblijkelijk godsdienstig (ofschoon hij geen bezwaar vond ons meer dan tweemaal de overeengekomene en geregelde prijs af te eischen aan het einde van den rit), en zoo vaak als hij een kerk of altaar passeerde in de straat, nam hij zijn vreemd-uitziende hoed af met zijn linkerhand, en maakte het teeken van het kruis met den rechter door zijn voorhoofd, het lager gedeelte van de borst en de schouders aan te raken. De vallende regen schrok hem niet af. Natuurlijk is dit een lomp iets voor koetsiers, en vele malen laten zij hunne teugels in het oogenblik vallen, terwijl zij hunne aanbidding waarnemen.

De godsdienstige toestanden zijn natuurlijk de interessantste onderwerpen voor ons, en deze te leeren kennen was een der beweegredenen van President Lyman tot het maken van deze reis. Er zijn vele en tegenstrijdige godsdienststrichtingen hier; vele die diep en verborgen zijn, welke men niet kan leeren kennen of verstaan zonder intiemen omgang met het volk. Maar in enkele plaatsen is het mogelijk de godsdienst van de groote meerderheid te zien en ten minste gedeeltelijk te verstaan. Wij gingen de Kasandomkerk binnen, spoedig na aankomst, en zagen aldaar een tooneel van de ijverigste aanbidding. Russische kerken hebben geen zitplaatsen, en er is ruimte voor den vereerder om te knielen of zich plat op den grond te leggen indien hij het verkiest. Er waren menschen van alle klassen. Bedelaars in hunne lompen (hun doel is liefdadigheid te verkrijgen), de lammes, de kreupelen, de blinden,

arbeidsvolk, rijk gekleede mannen en vrouwen, officieren van het leger, allen kusten dezelfde beelden, maakten het kruis en bogen zich voor de afbeeldsels neder, en in sommige gevallen knielden zij en raakten met hunne voorhoofden den vloer aan. Eén armen kerel, klaarblijkelijk met een zwaar gewicht op zijn geweten, merkten wij op toen wij binnentraden, het kruis makende, knielende, tot den vloer buigende en weer oprijzende, om dan weer de bewegingen te herhalen. Gedurende den geheelen tijd dien wij daar vertoefden ging hij op deze wijze door. Wat alleen de eentonigheid verbrak, was dit, dat hij soms enkele minuten geknield bleef en zijn borst met zijn hand sloeg. De kerken zijn den geheelen dag open en het volk komt in en gaat gewoonlijk weer uit na enkele oogenblikken van aanbidding.

Later in den namiddag, toen de zon was begonnen helder te schijnen, bezochten wij de St. Isaac's domkerk. Dit is de grootste kerk in de stad. Het binnenste is in hooge mate gedecoreerd, maar is donker en somber; de kaarsen, op de verschillende altaren brandende, helpen weinig om de groote kruisvormige inrichting te illumineeren. In den regel vinden wij het buitenste van de Russische kerken veel bevalliger dan het binnenste. Met die van St. Isaac was dit voorzeker het geval. We kregen toestemming naar den top van den grooten dom te stijgen en daar over de stad te zien. De kerk is drie honderd en zeventien (Eng) voet hoog, maar het vergezicht is vele malen de moeite van het klimmen waardig. De kerk is ten naastenbij het middelpunt van St. Petersburg, en de top van den dom is het hoogste punt. Beneden kan de rivier de Neva gezien worden, zooals die vloeit als één vereenigde stroom bijna tot aan het hartje der stad en dan verdeelt zij zich in vijf kleinere, als zij zich in de Golf van Finland stort, een arm van de Oostzee. De talrijke delta's vormen een gedeelte van de stad. In alle richtingen zijn vergulde spitsen, dommen en koepels. De daken van de gebouwen hebben heldere tinten van velerlei kleuren en hare muren zijn helderschoon. Parken en boulevards dragen bij aan de schoonheid van het tooneel. St. Petersburg is een nieuwe stad. Twee honderd jaren geleden legde Peter de Groote, haar stichter, den eersten steen, binnen het Fort, van de Petrus-Paulus-domkerk, wier vergulde spitsen voor ons oprijzen. Dit wordt beschouwd als de geboortedag van de groote hoofdstad. De straten zijn evenredig aangelegd en zijn wijd en recht. Kanalen, waarop groote schuiten drijven, met hout beladen, het brandstof van het land, doorkruisen de stad en verbinden zich met de Neva.

Het zal niet algemeen bekend wezen dat er Heiligen zijn in St. Petersburg. Eén getrouwe familie woont daar, en zij zijn waarschijnlijk de eenige in geheel Rusland. Broeder Johan M. Lindelöf, die met zijne vrouw oorspronkelijk van Finland kwam, nam het Evangelie in St. Petersburg aan, alwaar hij en zijne hulpe bekeerd werden door den Geest des Heeren; jaren te voren had hij het Evangelie gehoord in zijne woning in Finland. Het geheele gezin spreekt Russisch, en zou een aanmerkelijke hulp wezen,

indien daar zendelingswerk doorgezet werd. Zij zouden inderdaad zeer verheugd zijn als er Ouderlingen kwamen, want nu zijn zij afgesloten van den omgang met de Heiligen, behalve wanneer een Ouderling St. Petersburg bezoekt, en dat is zelden. Broeder Lindelöf gelooft dat er voordeelig werk gedaan kan worden, ofschoon hij ons verzekerde, dat de moeielijkheden ook groot zouden zijn. Hij doet wat hij kan onder zijne mede werklieden en vrienden, en brengt met zijne vrouw de kinderen op in de vreeze des Heeren.

De Russen zijn in vele opzichten verschillend van andere volken. Een interessant en ietwat verwarrend verschilpunt is de tijdrekening. Wij traden Rusland binnen op den vijfden Augustus, maar de Russen noemden het den drie en twintigsten Juli. De oorzaak hiervan is dat, terwijl de meeste westelijke natiën den Gregoriaanschen kalender aannemen, de Russen den Juliaanschen volgen, en zijn nu dertien dagen bij ons ten achteren in hunne rekening. Het gebeurde daarom, dat, ofschoon President Lyman het inwijdingsgebed deed in het bedehuis te Christiania, Noorwegen, 24 Juli 1903, hij eveneens in staat was, volgens den Russischen kalender, op den 24 Juli 1903, te St Petersburg, Rusland, het toewijdingsgebed te doen van dit groote land voor de prediking van het Evangelie.

In den namiddag van dien datum, hetwelk volgens onzen tijd den 6den Augustus was, gingen wij naar den schoonen Zomertuin, op den linkeroever van de Neva, juist buiten het Veld van Mars, en een afgezonderd plekje vindende, bad President Lyman. Het was een vurig smeekgebed aan den Heere om dit groote land te openen opdat Zijne dienstknechten het Evangelie hier mogen prediken. Hij wijdde het in tot dit doeleinde, en draaide den sleutel om, opdat zaligheid en waarheid mocht ingebracht worden. Hij bad dat er godsdienstvrijheid mocht gegeven worden, opdat allen ongehinderd en zonder vervolging den Heere mochten dienen. Hij smeekte den Heere dat het overblijfsel van Juda in dit land bewaard mocht blijven en bevrijd van het verschrikkelijke lijden, hen van tijd tot tijd opgelegd. Hij bad dat de Joden mochten leeren verstaan en erkennen dat zij al deze lange jaren hunnen Verlosser en Heer verworpen hebben, opdat zij mochten bekeerd worden tot het Evangelie en terug gaan naar Palestina om daar te wonen, opdat Jeruzalem wederom een geheiligde stad mocht worden en dat Palestina een vruchtbaar land mocht worden. Hij bad dat het andere volk in welks aderen het bloed van Israël zoo mild vloeit, ook de waarheid mocht aannemen, opdat Ephraïm en Juda aldus verzoend mochten worden. Hij smeekte den Heere de harten van de Heidenen te openen opdat zij mochten ingeënt worden in den waren olijfboom, opdat hunne takken vruchtbaar mochten worden. Hij verzocht den Heere dit groote keizerrijk, in vele opzichten het grootste in de wereld, te zegenen, en zijne heerschers te begiftigen met wijsheid en deugd, opdat er hier vrede en progressie moge zijn, dat duisternis moge vlieden en de stemmen van Zijne dienstknechten de blijde tijdingen mogen uitbazuinen tot de uiterste

deelen van dit groote land. Hij bad voor het groote werk van de zendingen in iedere natie, dat de Ouderlingen Israëls in den vreemde niet mogen verminderen in aantal, maar dat ieder volk hunne boodschap moge hooren. Hij smeekte den Heere vurig Zijne dienstknechten met Zijnen Geest te zegenen, opdat de zaak van Zion gestadig moge groeien op de aarde, dat de middenring moge verlost worden en de groote Tempel gebouwd.

De vredige tuin was een geschikte bidplaats, en de statige boomen, door wier gebladerte de blauwe hemel gezien konde worden vormden voor ons, zooals voor de eersten van ons ras, een plaats voor de aanbedding van den Heere. *(Wordt vervolgd).*

Op Zending naar de „Mormonen”.

Voor eenige weken hebben berichten uit Amerika gemeld, dat Alexander Dowie, het hoofd van de Dowieieten, eene sekte, welke ongeveer tien jaren geleden ontstond, het besluit had genomen om driehonderd zijner volgelingen naar Salt Lake City te zenden om de „Mormonen” te bekeeren, en om dat doel te bereiken was hij bereid veel geld te besteden. Nu lezen wij in een Parijzer nieuwsblad dat het Zionistisch Congres, voordat het verdaagd werd, besloot tweehonderd-en-vijftig zendingen naar Utah te sturen om het ware Jodendom aan de Heiligen der Laatste Dagen te prediken. Het zal te bezien staan of deze pogingen veel succes zullen hebben, maar wij, die den toestand kennen, kunnen met zekerheid mislukking voorspellen. In Utah, evenals in andere deelen van Amerika, bestaan verscheidene sekten, en daaronder kon Dowie misschien eenig succes hebben. Maar wat de Heiligen der Laatste Dagen betreft, zullen deze ondernemingen zeker te niet gaan, evenals de talrijke pogingen van dien aard in het verleden, welke in het werk gesteld zijn door ijverige maar misleide personen.

Sedert het ontstaan der Kerk, meer dan zeventig jaren geleden, is het evangelie gepredikt geworden in de geheele beschaafde wereld, tegen moeilijkheden die een volk, minder toegewijd dan de Heiligen der Laatste Dagen, zouden verschrikt hebben. De zendingen hebben iedere schandelijkheid geleden en in verscheidene gevallen hebben zij hun leven opgeofferd, aldus hun getuigenis verzegelend met hun bloed. Het werk duurt heden voort en zal voortgezet worden in de toekomst, zoolang als de Heere het aanwijst. Indien deze mannen naar Utah gaan, zullen zij verwelkomd worden, en de waarheid zal voor hen gelegd worden, juist als zij in de wereld gepredikt wordt. Wij verlangen eerlijk onderzoek, en het zou kunnen zijn, dat het evangelie zekere menschen bereiken zal, die anders geen gelegenheid zouden hebben het te hooren. Waarheid is waarheid, en wij zijn tevreden, de vervulling van de goddelijke plannen af te wachten in des Heeren eigen tijd.

Varia.

DE BEVOLKING DER AARDE.

Er heeft nog nooit eene volbstelling plaats gehad van het ontzaglijk aantal inwoners der aarde, daar het alleen bij benadering berekend kan worden, hoe groot dit wel is. Algemeen wordt er gezegd dat het aantal Roomsch-Katholieken 200.000.000 bedraagt, dat er 90.000.000 Protestanten zijn en 80.000.000 Grieksche en Russische Katholieken. De geheele menschenlijke familie wordt door onderscheidene schattingen bepaald op duizend millioen tot vijftienhonderd millioen zielen. Door den heer Zeller, het hoofd van het Bureau van Internationale Statistieken te Stuttgart, is onlangs een tabel samengesteld, waarop de volgende cijfers voorkomen: 534.940.000 Christenen van allerlei benamingen; 300.000.000 volgelingen van Confusius; 173.290.000 van Brahma en 121.000.000 van Buddha; 10.860.000 Joden; totale bevolking der aarde: 1.544.516.000 zielen. Deze schatting is hooger dan die welke gewoonlijk gemaakt zijn geworden.

BELEEFDHEID.

Sir William Gooch, de gouverneur van Williamsburg, groette een negerslaaf, die zich voor hem boog. „Wel,” zeide een zijner vrienden, die met hem wandelde, „ik merk dat ge zelfs van een slaaf notitie neemt!” „Ja,” sprak Gooch, „want ik kan niet verdragen, dat hij beleefder is dan ik.”

De Vertakking te Kaapstad.

Aan de Ouderlingen, die onlangs naar Zuid-Afrika vertrokken zijn, is het gelukt een lid van de Kerk, eenen broeder, te vinden in Kaapstad. Deze broeder werd acht-en-dertig jaren geleden, toen de laatste Heiligen van daar vergaderd werden, geroepen om over die vertakking te presideeren. Zijne kleine kudde was gestorven of afgevallen, maar hij was zelf een nederig, eerlijk en oprecht Heilige der Laatste Dagen gebleven. De verslagen had hij nauwkeurig bijgehouden sinds 1853. De zendelingen vonden ook reeds vrienden, die hen ten eten vroegen. Door een onderzoeker werd aanvraag gedaan om boeken der Kerk in het Engelsch en in het Hollandsch.

Dringend Verzoek.

Als onze abonné's, aan wie „de Ster” per post wordt toegezonden, verhuisd zijn, of verhuizen, richten wij het vriendelijk doch dringend verzoek tot hen, ons terstond nauwkeurig het nieuwe adres mede te deelen. Soms gebeurt het dat niet ieder nummer zijne bestemming bereikt, tengevolge van niet opgegeven adresveranderingen, en wij willen dat ieder intekenaar elk nummer ontvangt.

Vraag en Antwoord.

DE DOOP VAN JOHANNES.

Vraag: Was de doop van Johannes gelijk aan den doop van Christus?

Antwoord: De doop van Johannes was gelijk aan den doop van Christus, want hij werd verricht met een voorwaarts-ziend oog naar den geestelijken doop van Christus. Zonder dezen geestelijken doop, zou de doop van Johannes door water onvolkomen geweest zijn. Daarom vertelde Johannes, wanneer hij doopte, onveranderlijk aan zijne bekeerlingen, voorwaarts te zien naar dengene (Christus), die hen zou doopen met vuur en den Heiligen Geest. Deze doopen werden nooit weder over verricht door den Zaligmaker of zijne Apostelen, maar werden aangenomen als van volle kracht, en daarom Christelijk. Het voorval van de Efeziërs, die Paulus nogmaals doopte (Hand, 19 : 2-7) gebeurde eenvoudig omdat hij in twijfel verkeerde wat betreft de geldigheid van hunnen vroegeren doop, dewijl zij zelfs niet gehoord hadden of er een geestelijke doop was. Om zeker te wezen, doopte hij hen in den naam van Christus, en verleende den Heiligen Geest aan hen.

Mei '01.

Impr. Era.

Een Mislukte Belediging.

Hij noemde mij „Mormoon” en wou
Mij kwetsen door te schelden,
Doch zoo'n belediging als die,
Ontving ik nog maar zelden:
Want „mor” is *meer*, en „moon” is *goed*,
(’k Vernam dit van een weter)
Dus ieder die „Mormoon” mij heet,
Noemt mij *meer goed* of *beter*!

I. K.

Overleden.

GRAVEN. — Te Amsterdam, 13 September 1903, Pieter Nicolaas Graven, zoon van Nicolaas J. — en Aafje Deijl-Graven, geboren aldaar den 16 Augustus 1903, en ingezegend door Ouderling Guy A. Wilson, den 6 September 1903.

I N H O U D:

Iets over de Kerkelijke Regeering . . .	Blz. 289	Varië	Blz. 303
De Schoonheid der Heiligheid . . .	„ 292	De vertakking te Kwapstad . . .	„ 303
Groninger Conferentie	„ 295	Dringend Verzoek	„ 303
Notitie van Conferentie	„ 296	Vraag en Antwoord	„ 304
Een goed Begin	„ 297	Een Mislukte Belediging	„ 304
President Lyman's Reizen	„ 299	Overleden	„ 304
Op Zending naar de „Mormonen” . .	„ 302		

Uitgave van WILLARD T. CANNON, Boezemsingel 116, Rotterdam.

Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending in Nederland.

Abonnementsprijs per jaar:

Nederland f 1.80, België fr. 4.50, Amerika \$ 1.00.

Per Exemplaar 10 cent.